

Discurs pronunciat durant la presentació de la Candidatura d'Unitat Popular de Tarragona

13 de desembre de 2010

Bona tarda, des de la CUP de Tarragona volem explicar perquè avui ens presentem, volem explicar perquè Tarragona necessita un projecte de transformació social i nacional des de l'àmbit municipalista. I ho explicarem mitjançant un tomb virtual i imaginari. Fent un recorregut pels carrers i places de la ciutat, allí on es desenvolupa la vida de la ciutat i no dins d'edificis caducs i allunyats de la realitat.

Per començar aquesta ruta, és necessari l'obtenció d'un plànol de la ciutat, també hem de dir que gràcies a la meravellosa sensibilitat de l'ajuntament, totes aquelles persones que tenen mobilitat reduïda no podran venir ja que la ciutat és plena de barreres arquitectòniques...

Per començar el tomb ens adrecem a l'oficina de turisme... No a la del Camp de Mart, sinó a la de la Rambla, en aquella on hi treballa una sèrie de gent que hi és des de que mana un partit a l'ajuntament. Allí demanem un plànol de la ciutat i molt amablement ens el donen. Curiós mapa! Com es pot veure... Hi falta més de la meitat de la ciutat. No! És que és un mapa turístic —poden dir alguns, i per tant no cal que surti tota la ciutat. Bé, doncs per ser turístic hi falta el Pont del Diable, el Castell de Tamarit, la Torreforta, el Mas del Sorder, ... Així que nosaltres, la CUP de Tarragona, no ho podem considerar turístic, ho considerem Pura Façana!

És un plànol que només vol representar una part de la ciutat, potser només la que vota? Potser només la que és de Tarragona de tota la vida? Potser només la ciutat que té recursos?... El cas és que per a una cosa tan representativa i gràfica com pot ser un plànol, els actuals representants municipals es deixen la meitat de la ciutat. És per això que la CUP avui ens presentem, perquè tenim un projecte de ciutat sencera, perquè som i volem donar la veu a tots aquells que no hi són representats...

Per tenir un plànol sencer de la ciutat decidim anar a l'ajuntament, iniciem la caminada, pugem pel carrer August, arribem a la Rambla Vella. Quan el semàfor es posi verd creuarem, no sigui cas ens posin una multa. I després de passar per la "boca calle" arribem a la plaça de la Font.

Entrem a l'ajuntament i a la porta hi trobem dos uniformats armats. I quins uniformats! Gràcies al Castillo, els urbanos de la ciutat tenen més competències, quasi tantes com els mossos de l'exsaura. I no cal que ho jurin que tenen més competències: urbanos de secretes filmen les manifestacions, reparteixen bufetades davant del Bershka, posen multes indiscriminadament per menjar pipes, per passejar el gos sense corretja, ... Però a la porta de l'ajuntament no n'hi ha d'urbanos, és vigilada per una empresa, la privatització de tots els serveis públics ja arriba a totes les capes.

Pugem per les escales del mig, les que volen ser de marbre, i tot pujant passem per davant del tapís de l'escut de Tarragona, aquell escut en el que hi posa "fidelíssima y ejemplarísima" regal de Felip III.

A la primera planta trobem la sala d'actes, aquella que el regidor de relacions ciutadanes no ens ha volgut deixar per a la presentació de la CUP ja que no ho considera adequat, per ser un acte massa polític. I què s'hi fa doncs a l'ajuntament? Però no passa res perquè d'aquí uns mesos, al maig del 2011, sense demanar permís a ningú i amb tot els drets, ocuparem catorze cadires de la sala que es troba al davant. Que no és altra que la sala de plens.

A la sala annexa de saló, aconseguim un plànol, i aquest cop quasi hi surt representada tota la ciutat. Ja podem començar la ruta per la ciutat i la iniciarem al Pla de la Seu. Allà, on el 23 de setembre el tòpic que Tarragona és una ciutat de funcionaris, militars i capellans es converteix en realitat, on a la processó de Santa Tecla, el poble ret vassallatge a l'arquebisbe de l'Opus, a les autoritats civils, a la guàrdia civil, a la comandància de marina, ...

Des del pla de la Seu sortim en direcció al portal de Sant Antoni, però ja a la cruïlla del carrer de les Coques hem de parar: primera parada: carrer Nou del Patriarca, ni nou ni vell! A la CUP no hi té cabuda el pensament androgen. Baixem el carrer i ja hem de tornar a parar. Segona parada: plaça Peixateries Velles. Més que velles s'haurien de dir històriques. Però, si ja no en queden de peixateries, però és que tampoc queden botigues de queviures, ni parades al mercat, ... Mentre es fan mocions per posar Ikeas, i s'afavoreix de forma indiscriminada les grans superfícies com el Corte Inglés, el petit comerç es mor.

Abans de marxar de la plaça fem una mirada a la Casa dels Transeünts, tancada l'estiu passat perquè els seus usuaris embrutaven la plaça. Es veu que l'escombra de plata no pot netejar pixats. A la Tarragona actual, a la de la façana, no hi són benvinguts els indigents.

Tombem a l'esquerra i pugem pel carrer Sant Llorenç fins arribar al carrer Descalços i a la plaça Jaume I. Lloc on hi ha l'intel·ligent pàrquing. L'únic del món sense contaminació. Mentre en Millet robava 30 milions a tots els catalans del principat i tothom s'escandalitzava (al cap i a la fi, a cada a català, la broma del Millet només li ha costat 4,28€) aquí a la ciutat es malbarataven 24 milions d'euros en un pàrquing que ha servit per arrasar tot el convent i les restes romanes, i que per més inri actualment només fa la funció d'arxiu i magatzem municipal. A cada tarragoní, la broma del pàrquing li ha costat 172€ i aquí no dimiteix ni Déu!

Sortim pel portal i arribem al Passeig de Sant Antoni i el primer que veiem és la diputació, aquell òrgan que ens recorda una distribució territorial anacrònica, inútil i imperialista. Baixem pel Passeig, fins a la capçalera del circ i tombem cap a la via Augusta, passem per aquell maleït pas de zebra on l'escultor Saumells va trobar la mort, aquell gran escultor que encara ara, espera un reconeixement i un homenatge per part de l'ajuntament.

Nova parada: Jardins de la Reconciliació, on hi havia la "glorieta de los caidos". Però no podem fer una reconciliació mentre no hi hagi una restitució de la memòria històrica, a la ciutat encara trobem plaques franquistes, a la CGT se li nega el seu patrimoni que tenia l'any 36, ...

Al llindar del parc hi trobem la Presó de la Festa, on hi ha un conjunt d'animals i bestiar que es troba reclòs per part de l'ajuntament, i que sota un protocol, l'ajuntament en limita la seva naturalesa popular i representativa de carrer.

Continuem Via Augusta avall i al tombant de l'hotel Astari, girem en direcció al mar i agafem el pas-

seig de Rafel Casanova; el continuem direcció a la platja del miracle. A l'encara Passeig de Rafael de Casanova fem una nova parada: Fortí de la Reina. Baluard aixecat, no per la reina Sofia, ni per cap Borbònic, sinó pels austriacistes aquells que van defensar els furs i els drets dels Territoris Catalans. I en aquest espai reivindicuem la figura de Pere Joan Barceló "el Carrascllet" lluitador de les classes populars catalanes.

Continuem el passeig que va en paral·lel a la via del tren, el que algun dia serà la Gran Façana. Diuen que volen soterrar les vies però més que soterrar-les les han enfonsat. No tenim unes vies de comunicació adients per comunicar-nos amb la resta de Països Catalans, de fet a Tarragona ja quasi no n'hi passen, de trens.

Resseguim tot el Passeig del Miracle, la comandància, l'edifici d'aluminosi del port, ... I els tinglados, passat, present i futur de la lluita obrera i els drets de tots i totes les treballadores.

I arribem al Serrallo, aquí podem triar carrer, ja que la majoria fan referència a algun esdeveniment bèl·lic com ara Trafalgar, Lepant, Callao tot en record d'una bona cultura de la pau i antiimperialista. I encara ens preguntem per què Tarragona acull vaixells de l'armada americana, espanyola o britànica?

Ens endinsem al barri, i arribem a aquella plaça on podies comprar butà a ca la Rosona, fins i tot en diumenge, on el gos Piranya s'ajeia a passar les hores... Aquesta plaça, s'anomenava fins no fa gaire Narcís Monturiol, en homenatge a la investigació, als avenços, al mar... Però en aquesta ciutat, la intel·ligència no hi té cabuda davant del dogmes de la fe. Ara és la plaça Sant Magí.

Sortim del barri i creuem pel pont de la Petxina, pugem pel passeig de la Independència, però si els catalans en diem guerra del francès! Ara, aquest passeig servirà per homenatjar els decidits que el passat 17 d'octubre van votar i van dir que sí, que Tarragona també vol la independència dels Països Catalans.

Travessem el Francolí pel pont vell i ens endinsem a l'antiga N-340, aquí podrem parar i anar per l'únic carril bici de la ciutat, el que té només 400 metres i que va de la casa Audi a la Cervesa Damm.

Després continuarem a peu fins al barri que acull els diumenges un dels mercats més grans d'Europa. El barri obrer i dormitori mal construït per Franco, qui no va tenir ni la decència de posar noms als seus carrers. El barri que mira cap a la Dow, al complex petroquímic i que amb tota la mala baba van anomenar Bonavista.

Travessem Bonavista pel carrer 20 i agafem el Camí de l'A-7, aquell que no s'ha de pagar però que també té bonys com l'autopista i ens dirigim cap a l'interior travessant l'autovia ràpida que ara mateix té 8 rotondes per anar a Reus. Arribem a les Gavarres. Al carrer Joan Amades hi trobem els cinemes Òscar, en què ben poques pel·lícules es projecten en català. Aquest no és el carrer que voldria ni Joan Amades ni la CUP, volem una cultura i una llengua sense atacs, normalitzada, com a trets identitaris.

Al cap del carrer hi ha l'esplanada on s'hi alberguen els cirques que ens visiten, i on des d'aquest any i gràcies a la CUP els animals captius ja no seran explotats.

Travessem tot el complex, paradís de la Visa, i fem cap al carrer Caràbia de la Floresta. Aquest carrer fou batejat en honor a la mina d'aigua que abastia a la majoria de pagesos de Tarragona. Fa

només cinquanta anys, aquesta ciutat tenia sobirania alimentària i abastia a bona part del Principat. Això era abans que els nous complexos petroquímics en nom del progrés (l'especulació i l'enriquiment) li canviessin la fesomia.

Tornem a travessar l'autovia de Reus i fem cap al polígon Riu Clar. Allí trobem plom, no les partícules que respirem provinents de la crema indiscriminada de residus que fan a la incineradora de Sirusa, sinó el carrer Plom, al costat del carrer Sofre, i del carrer Granit, ... Després de respirar-los tots, fem cap a Sant Ramon i Sant Salvador.

Aquesta zona és la circumval·lació de l'anella verda, la que enllaça el Francolí amb el bosc del Pont del Diable. Aquest espai natural actualment es troba afectat per les AREs (Àrees Residencials Estratègiques), el pla de la Generalitat que intenta construir 10.000 vivendes. Des de la CUP volem la preservació de tota l'anella verda, perquè no volem veure aquest espai protegit, convertit en els carrers de Mas de l'Àngel, del Jardí Romàntic, ...

Resseguim tot el que hauria de ser l'anella verda de la ciutat i que s'ha de veure lliure d'especuladors. Passem pel Pont del Diable, el Mas de l'Àngel (residència d'estiu de Rafel Puig i Valls), pugem cap a Mas Enric, baixem pel "Gurugú", creuem pel Mas de la Creu, el Mas de Pastoret, la Torre de Sant Simplicí, el Mèdol, la Punta de la Móra i el Bosc de la Marquesa.

Després de fer aquest tombant tornarem al centre de la ciutat pel camí del litoral tarragoní, arribem a la Platja Llarga, espai amenaçat amb passarel·les, passeigs i pàrquings que destruirien les seves dunes i aiguamolls. Travessem els 3 km de platja a peu, perquè en bici està prohibit, i resseguim les platges, la dels Capellans, on hi ha trobades ben naturals, la Savinosa, amb l'hospital de tuberculosi que podria albergar l'alberg de joventut que la ciutat no té, la Rabassada, la platja dels Cossis, i arribem al Passeig Rafael de Casanova per tornar al punt de partida, al Pla de la Seu.

Fent aquest recorregut, probablement ens haurem deixat molts carrers i places per anomenar, com per exemple el carrer Cassen, el gran humorista tarragoní a qui li faria molta gràcia aixecar-se i veure que el carrer que li han dedicat no té sortida. També li sorprendria a la Maria Aurèlia Capmany, escriptora i lluitadora antifranquista, veure al seu carrer la nova caserna de la Guàrdia Civil. I la mateixa sorpresa o tristor envairia el pobre senyor Corsini, arquitecte del Mercat Central, en veure que a la plaça que duu el seu nom hi ha un nou envelat. I ja que parlem de sorpresa, la de la CUP en descobrir el carrer Mas dels Cups... Però bé, donem per acabada aquesta volta pel terme tarragoní i també per acabada aquesta exposició i presentació política de la CUP de Tarragona.

Tarragona, 13 de desembre de 2010